

урахуванням сезонного фактора зростання становило 0,2%.

Минулого місяця 2018 року порівняно з січнем 2017 року зростання переробної промисловості склало 9,7%. У добувній промисловості та розробленні кар'єрів спостерігається зниження на 0,2%. У постачанні електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря стався спад на 8,1% [3].

Індекс промислової продукції - показник динаміки обсягу промислового виробництва, середньозважена величина з індивідуальних індексів щодо кожного товару. Розрахунок базується на даних про динаміку виробництва видів продукції за постійним набором товарів-представників та структуру валової доданої вартості за видами промислової діяльності за базисний рік (2010 = 100%). Індекс промислової продукції за звітний період розраховують з урахуванням уточнених даних за попередній період.

Значне погіршення економічної ситуації в Україні призвело до падіння показників ефективності функціонування вітчизняних промислових підприємств. Підприємства промислової галузі змушені функціонувати в умовах скорочення внутрішнього та зовнішнього попиту на продукцію у поєднанні зі скороченням обсягів фінансування та відсутністю державної підтримки.

Необхідною умовою посилення позицій промисловості в економіці є безпосередня участь в його підтримці державних і регіональних органів управління, перегляд державної стратегії розвитку промислової галузі при врахуванні світових тенденцій інноваційного розвитку.

Список використаних джерел

1 Щодо пріоритетних напрямів здійснення реформ у промисловості України, аналітична записка [Електронний ресурс]. - Режим доступу:

<http://www.niss.gov.ua/articles/2762/>

2 Ітоги-2017: украинская промышленность [Електронний ресурс]. - Режим доступу:

<https://mind.ua/ru/publications/20180265-itogi-2017-ukrainskaya-promyshlennost>

3 В Україні зріс рівень промислового виробництва [Електронний ресурс]. - Режим

доступу:

<https://www.slovoidilo.ua/2018/02/23/novyna/suspilstvo/ukrayini-zris-riven-promyslovoho-vyrobnyctva>

УДК 330.34

КРЕАТИВНА ЕКОНОМІКА ЯК НОВА МОДЕЛЬ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Калініченко Л.Л., д.е.н., професор,

Благой В.В., к.е.н., доцент,

Янченко Н.В., к.е.н., доцент,

Головко-Марченко І.С., аспірант (ХНУБА)

В останні роки у багатьох країнах світу активно розвивається сфера креативної економіки. Мільйони людей працюють у цій сфері, підтримуючи національну економіку та підвищуючи загальний рівень культури.

Креативна економіка – це економіка творчого сектора, до якого належать в основному процеси, що відбуваються у сфері послуг, однак, результати діяльності в цій сфері можна виявити практично у всіх галузях економіки. Також, можна сказати, що це галузь економіки, яка в першу чергу пов'язана з розумовою діяльністю. Як відомо людина істота творча, але її творчість не завжди призводить до створення чогось нового, креативного.

Хоча креативні індустрії існують сотні років, сам термін «креативна економіка» запропонували не так давно. Його ввів журнал «BusinessWeek» у 2000 році. Він визначив їх як такі, що базуються на особистих навичках, креативності та таланті і передбачають отримання прибутку завдяки створенню та використанню інтелектуальної власності.

З кожним роком креативна економіка росте все швидше і швидше. Протягом 1990 року у країнах Організації економічного співробітництва та розвитку ріст креативної економіки перевищив загальний ріст сфери послуг у два рази, а виробничу – у чотири. Також збільшилась кількість американських та європейських патентів на винаходи. На сьогоднішній день лідером у креативній економіці залишається Великобританія.

Креативна економіка широко застосовується у галузях, що засновані на використанні інтелектуальної власності: реклама, ЗМІ, ПЗОС, музика, кінематограф, дизайн.

Появі креативної економіки сприяли комунікаційні та інформаційні технології.

Важливим фактором креативної економіки є створення нового соціального класу, класу креативно-мислячих людей. Це люди які зможуть генерувати нові підходи, до існуючих задач; розробляти незвичні та надзвичайні ідеї; зможуть обійти традиційні системи мислення та знаходити швидкі рішення у проблемних ситуаціях.

В якості інтегральної величини, яка характеризує рівень креативності економік різних країн світу, Річард Флоріда запропонував глобальний індекс креативності, який обчислювався на основі трьох коефіцієнтів – технологія, талант і толерантність. У результаті, Україна посіла 27 місце (за фактором «талант» – 19 місце), а перші три – Швеція, Японія та Фінляндія. Це непоганий результат, зважаючи, що основним експортним сектором економіки України є важка промисловість. Такий високий показник

одержано переважно за рахунок великої частки населення з вищою освітою.

Значення індексів таланту, технології і толерантності свідчать про наявність резервів розвитку рівня креативності в економіці нашої державі для того, щоб бути конкурентоспроможною на міжнародному ринку товарів та послуг. Значні резерви пробудження творчої активності та інноваційності місцевої громади закладені в регіональних і муніципальних інструментах підтримки малого і середнього бізнесу, формування інтелектуальних територій, поліпшення людського капіталу, сприяння культурній і духовній різноманітності і стимулювання творчої діяльності місцевої громади. Однак, творчий та інноваційний потенціал у регіонах України є далеко неоднаковим, що робить доцільним проведення аналізу регіонів України за основними показниками креативності, запропонованими Р. Флорідою. Цей аналіз дозволить виявити регіони України, що мають високий творчий потенціал, виявити приховані резерви економічного зростання.

Таблиця

Розподіл регіонів України за показниками креативності

Кластер	Регіони	Характерні особливості
1-й кластер	Харківська, Дніпропетровська	Характеризуються найвищими індексами толерантності, таланту та технологій, регіоні-лідери за рівнем креативності
2-й кластер	Закарпатська, Луганська, Львівська, Одеська, Чернівецька	Середнім та високим рівнем індексів таланту та толерантності відповідно та низьким рівнем індексу технологій
3-й кластер	Житомирська, Полтавська, Сумська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська	Низький рівень індексів толерантності та таланту і середній рівень індексу технологій
4-й кластер	Вінницька, Волинська, Донецька, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Миколаївська, Рівненська, Тернопільська, Чернігівська	Найнижчі рівні усіх індексів, регіони-аутсайтери за рівнем креативності

З урахуванням складного економічного стану України використання і впровадження креативної економіки є раціональним і необхідним не тільки в масштабі виробництва, а й в масштабах конкретної сфери, або, навіть, країни. Адже

основною задачею креативної економіки є залучення нових інвестицій, розвиток соціальної сфери, вдосконалення освітньої сфери. Основною проблемою впровадження є кадрова проблема. Наприклад, це можна спостерігати у металургійному секторі, де

впровадженню креативної економіки заважає відсутність кваліфікованих та освічених працівників, працівників з нестандартним мисленням, креативним підходом, які знаються на новітніх технологіях та інноваціях.

УДК 658.7:656.2

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ВЗАЄМОДІЇ ТРАНСПОРТНОЇ ТА ПРОМИСЛОВОЇ ГАЛУЗЕЙ УКРАЇНИ

*Маковоз О.В., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ),
Глазкова А.С., к.е.н., ст. викладач
(ХНУ імені В.Н. Каразіна)*

Кожна галузь взаємодіє з іншою, і вплив однієї галузі на іншу визначається стратегією розвитку як однієї галузі так і економіки в цілому. Залежно від ступеня впливу кожної галузі на іншу відбувається розвиток всієї економіки. На сучасному етапі розвитку України велике значення має стратегічне планування, за допомогою якого розробляються плани і завдання. При цьому, важлива увага приділяється розробці і використанню інструментів взаємозв'язків між галузями економіки.

Ефективність інструментів оцінки взаємодії між галузями оцінюється за допомогою методів порівняння показників роботи тієї чи іншої галузі з аналогічними показниками роботи іншої галузі, за допомогою розрахунків відповідних коефіцієнтів, макропоказників, враховуючи різні фактори впливу, та показники взаємодії однієї галузі з іншою.

Збереження позицій України на ринку міжнародних вантажних і пасажирських перевезень, підвищення ефективності використання її транзитних можливостей обумовлюють необхідність зростання конкурентоспроможності національних промислових підприємств, одним із напрямків досягнення якої є їх спільна дія. [1]

Ринкова економіка являє собою результат тривалого історичного розвитку, який потребує формування відповідної структури, комплексу, умов співпраці різних галузей, пошук більш простого шляху виходу на світовий ринок, потребує глибокого

вивчення макропоказників галузей та їх взаємодії. Багато проблем таких як, спад виробництва, інфляція, нестійкість гривні, криза платоспроможності підприємств, технічна відсталість, все це негативно впливає на взаємодію промислової та транспортної галузей та потребує проведення відповідної роботи у цьому напрямку. [1,2]

Основною базою для аналізу співпраці основних галузей є міжгалузевий баланс. Можливості практичного застосування моделі міжгалузевого балансу в традиційній її постановці досить широкі. Підтвердженням цього може служити регулярна розробка звітних міжгалузевих балансів (далі по тексту МГБ). В Україні накопичений значний досвід у теоретичних дослідженнях і практичному застосуванні моделі для вирішення проблем розвитку національної економіки. Спираючись на цей досвід, слід зазначити, що, хоча в теоретичному і практичному аспектах ідеологія МГБ є дуже продуктивною, вона потребує подальшого удосконалення. Це дуже актуально, оскільки Україна перебуває в стадії переходу до цивілізованих структур ринкової економіки, коли з особливою гостротою постають питання узгодження соціальних інтересів суспільства і структурної перебудови економіки з метою забезпечення цих інтересів. Існуючі економетричні моделі дозволяють оцінити економічні наслідки таких, наприклад, подій, як заморожування цін і заробітної плати, стимулювання експорту, збільшення або скорочення військових витрат, але в той же час не дають підстав для суджень про можливість їх здійснення. У такого роду моделях, включаючи і традиційну схему МГБ, не знаходить адекватного висвітлення той факт, що вибір напрямів економічної політики відбувається в результаті реакції уряду на зміну циклічних чинників зростання, чим цілком ігноруються зворотні зв'язки, що виникають як відображення впливу економічної системи на процеси прийняття соціально-політичних рішень. Ця надто загальна властивість виявляється в ряді конкретних показників прикладних моделей: у способі розбивки змінних на ендогенні й екзогенні, у специфікації рівнянь тощо. [4,5]

Таким чином, на основі запропонованого визначення моделі оптимальної взаємодії може бути розроблений комплекс моделей функціонування економіки з